



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1303/2014
14.01.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Бате Цветковића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.М., због кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката З.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.25549/2010 од 28.02.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2458/12 од 20.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 14. јануара 2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.М. – адвоката З.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.25549/2010 од 28.02.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2458/12 од 20.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К бр.25549/2010 од 28.02.2012. године, окривљени Д.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од две године и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара. Истовремено је одређено да је окривљени дужан да изречену новчану казну плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, те да ће ова казна, уколико је не плати у остављеном року, бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, на основу члана 196. став 4. ЗКП, окривљени је ослобођен од накнаде трошкова кривичног поступка и одређено да исти падају на терет буџета.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2458/12 од 20.09.2013. године, делимичним уважавањем жалбе браниоца окривљеног Д.М., пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.25549/2010 од 28.02.2012. године,

преиначена је само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је другостепени суд окривљеног за кривично дело преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, задржавајући као правилно утврђену казну затвора из првостепене пресуде, осудио на казну затвора у трајању од две године, док је у осталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Д.М., због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), не наводећи конкретно о којој повреди се ради, с тим што из образложења произилази да побија чињенично стање утврђено правноснажном пресудом, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или кривичне одговорности, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члана 439. тачка 1. до 3. и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим судом.

У конкретном случају, бранилац окривљеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче повреду закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), не конкретизујући о којој се повреди ради, а у образложењу захтева наводи да је у току првостепеног поступка одбијен предлог одбране да се као сведок саслуша Ч.Н. из Н.С., на околност да ли је у конкретном случају постојала преварна намена окривљеног, и истиче да је суд био дужан да провери одбрану окривљеног у вези са околностима на које је предложен наведени сведок, те дакле, оспорава оцену одбране окривљеног и изведених доказа и указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и браниоцима окривљених, а због повреде закона.

Како је, дакле, у поднетом захтеву само формално означено да се захтев подноси због повреде закона, из ког разлога је подношење захтева дозвољено окривљенима и браниоцима окривљених, а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни

касациони суд захтев браниоца окривљеног Д.М. одбацио као недозвољен, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.